

Titel: Kapitel XXXIII.

Citation: "Kapitel XXXIII.", i *Proceskommissionen af 1892. Offentliggjort 1899*. Onlineudgave fra Lovforarbejder: <https://tekster.kb.dk/catalog/jura-texts-r04-shoot-chptrd1e14087/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: *Proceskommissionen af 1892. Offentliggjort 1899*

Ophavsret: Love, administrative forskrifter, retsafgørelser og lignende offentlige aktstykker er ikke genstand for ophavsret. Du kan frit kopiere, distribuere eller fremføre materialet uden at bede om tilladelse.
Hvis materialet indeholder selvstændige bidrag, skal du være opmærksom på, at disse bidrag kan være beskyttet af ophavsret. Selvstændige bidrag må gengives i forbindelse med aktstykket. Hvis det selvstændige bidrag bruges adskilt fra aktstykket, gælder de øvrige ophavsretlige regler.

Ottende Afsnit.

Fuldbyrdselsen af Domme i Straffesager.

Kapitel XXXIII.

§ 384.

Politimesteren drager Omsorg for Straffedommes Fuldbyrdselse. Han staar herved under Overanklagerens Overtilsyn, forsaavidt Sagen horer under dennes Virkefæds.

Bøder, som ere tillagte den Forurettede, og Erstatning, der under Straffesagen er tilsendt ham, inddrives efter de i Lov om den borgerlige Retsspleje forefættede Regler. Med Hensyn til Afsoning af den Del af nævnte Bøder, som ikke betales eller indkommer ved Eksekution, har den Forurettede at henvende sig til vedkommende Politimester.

I Domme, hvorved Noget tilholdes at opfylde en Forpligtelse mod det Offentlige, kan som Dvangsmiddel fastsættes en fortløbende Bøde, der tilfalder Statskassen og affones efter Reglerne i § 3 i Lov af 16. Februar 1866 om Afsoningen af Bøder uden for kriminelle Sager.

§ 385.

Opstaar der med Hensyn til Dommens Fortolkning, Beregningen af Frihedsstraffe, som ere idømte eller træde i Stedet for idømt Straf, eller i andre Henseender Tvist mellem Politimesteren eller den denne overordnede Myndighed og den, overfor hvem

der et Spørgsmaal om at fuldbyrde en Straffedom, bliver Spørgsmaalet paa dennes Begæring at forelægge Underretten paa det Sted, hvor Fuldbyrelsen skal finde Sted, eller, navnlig hvis Tvisten drejer sig om Dommens Fortolkning, den Ret, som har affagt Dom i Sagen i første Instans eller ifølge Anke i Henhold til §§ 341 ff., men uden at den af Overanklageren eller Politimesteren anordnede Fuldbyrelse af den Grund behøver at udfattes, medmindre Retten beslutter det.

Retten's Afgørelse træffes ved Kendelse. Drejer Tvisten sig om, hvorvidt den, overfor hvem der er Spørgsmaal om at fuldbyrde Straffen, er den Domfældte, skal mundtlig Forhandling og Bevisførelse finde Sted i et offentligt Retsmøde, i hvilket den Paa-gældende er tilstede. I andre Tilfælde træffes Afgørelsen i et ikke offentligt Retsmøde, efter at der, saavidt fornødent, er givet Parterne Lejlighed til at udtale sig mundtligt eller skriftligt.

Underrettens Afgørelse af det i fore-gaaende Stikkes andet Punktum nævnte Spørgsmaal kan paaankes til Landsretten, hvor i saa Fald ny Bevisførelse kan finde Sted. I øvrigt kunne de i Medfør af nærværende Paragraf trafte Afgørelser alene være Genstand for Kæde.

§ 386.

Ingen Straffedom kan fuldbyrdes for Udløbet af den Frist, i hvilken Anke i Medfør af Lovens almindelige Regler staaar aaben, medmindre Affald paa Anke forinden er givet.

For Bodebomme, som ej kunne paa-ankes, gælder en Fuldbyrelsesfrist af 3 Dage, som beregnes paa den i § 323 angivne Naade. Er Bøden tillagt den Forurettede, er Fuldbyrelsesfristen den i Lov om den borgerlige Retspleje foreskrevne, hvilken ogsaa gælder med Hensyn til Erstatning, som ved Straffedommen er tilkendt.

§ 387.

Ingen Dødsdom maa fuldbyrdes, før end den af Justitsministeren har været Kon-

gen forelagt, og Fuldbyrdselsen af Kongen er bifaldet.

Den Landsret, som har affagt Dødsdommen, og Højesteret, naar Dommen har været paaanket, skulle afgive Erklæring, hvorvidt der findes Grund til at anbefale den Domfældte til Benaadning. Erklæringen indgives til Justitsministeren, naar Ankeskriften er udløbet, eller Dommen er stadfæstet af Højesteret.

§ 388.

Fuldbyrdselsen af en Straffedom bliver at udsætte, naar en spanger Kvinde er dømt til Døden, eller naar den, som skal udstaa Livsstraf, Frihedsstraf eller legemlig Straf, bliver affindig eller overfalder af en hæftig Sygdom.

Naar en umiddelbar Udtaale af Straffen vilde medføre uforholdsmæssige, udenfor Straffens Djemed liggende Følger for den Paagældendes Betsker eller væsentlige Ulemper for det Offentlige, kan Justitsministeren tilstede Udsættelse.

Naar den Ret, som har fældet Dommen, finder Grund til at indstille den Domfældte til fuldstændig Benaadning eller til at benaades med at lide Straf af en mildere Art, udsættes Straffens Fuldbyrdselse; det samme gælder, naar Ansøgning herom indgives af den Domfældte, forsaavidt ikke allerede tidligere en Ansøgning er afflaet. Hvorvidt en alt begyndt Fuldbyrdselse af Straffen skal standses paa Grund af Ansøgning om Benaadning, afgør Justitsministeren.

§ 389.

Hvorvidt en Domfældt, der ikke tidligere er blevet fængslet, bør henlægges i Varetægtsfængsel, i det Tidrum, som forløber, førend Straffen kan fuldbyrdes, eller, naar Fuldbyrdselsen udsættes eller standses, afgøres af Stedets Udret, forsaavidt Forholdene ikke tilstede at afvente Beslutning af den Ret, der har affagt Dom i Sagen i første Instans eller ifølge Afsnit i Henhold til §§ 341 ff.; herved finde da Reglerne i andet

Afsnit om Fængsling Anvendelse med for-
 nøden Lempelse. Paa lignende Maade finde
 Reglerne i Kap. XVIII Anvendelse med
 Henjhu til Beslaglæggelse paa Gods
 for Omkostninger og Erstatning, efter at Døm
 er gaaet.

Har den, som er dømt til Strafarbejde
 eller til Statsfængsel i over 2 Aar, undraget
 sig Straffens Fuldbyrdselse, kan Beslaglæg-
 gelse paa hans Formue her i Riget anord-
 nes efter Reglerne om denne Forholdsregel
 i Kap. XVIII. Er der efter Afsigelsen
 af Straffedommen hængaaet 10 Aar, kan
 Begæring til Retten herom kun fremfattes
 efter Justitsministerens Befaling. Foruden
 i de i § 182 Nr. 1 og 2 nævnte Tilfælde
 bortfalder Beslaglæggelsen, naar Venaadning
 finder Sted; fremdeles bortfalder den, naar
 10 Aar ere hængaaede efter Straffedommens
 Afsigelse, medmindre Justitsministeren be-
 gærer den vedligeholdt.

§ 390.

Naar en Anke, som alene er rejst af
 Baatalemyndigheden, afvises eller forkastes,
 kan den overordnede Ret gøre saadan For-
 andring i den ved den paaanførte Døm be-
 stemte Straf, som i Medfør af Straffelovens
 § 58 maatte findes begrundet ved det
 Varetægtsfængsel, som Domsældte har været
 underkastet efter Dømmens Afsigelse.

§ 391.

Naar det til Fuldbyrdselen af en Straffe-
 dom bliver Spørgsmaal om den Domsæld-
 tes Paagribelse, kunne de samme Forholds-
 regler anvendes, som ere hjemlede, naar
 Fængslingskenbelse er affagt.

§ 392.

Bødestraffe, som ikke ere fuldbyrdede,
 bortfalde ved den Domsældtes Død.

§ 393.

Ovenstaaende Regler finde med de af
 Forholdets Natur eller særlige Forkrifter
 følgende Lempelser og/aa Anvendelse ved Fuldbyrdselen af Kendelser, hvorved Retten har
 paalagt Vidner eller Andre Straf.

Fuldbyrdselse af de i § 106, jfr. § 127, omtalte Kendelser, kan dog først finde Sted, naar Fristen til at fremsætte Begæring om Kendelsens Ophævelse i Henhold til § 106 er forløben, eller Retten har nægtet at efterkomme en saadan Begæring.

Med Hensyn til Fuldbyrdselsen af de i § 129 ommeldte Bødepaaag forholdes efter de almindelige Regler om Boder, som paa-lægges af Lovrighedsmyndigheder.

Tiende Afsnit.

**Sagsomføjninger og Rettergangs-
bøger i Straffesager.**

Kapitel XXXIV.

Sagsomføjninger.

§ 394.

I Straffesager, som forfølges af en offentlig Mandighed, udredes Omføjningerne ved Sagens Behandling og Straffens Fuldblydelse af det Offentlige, med Forbehold af Ret til at faa dem erstattede efter nedenstaaende Regler.

Vedertag til valgte Forjvarere og Udgifter i Anledning af Bevijer, som Sigtede fremskaffer uden Rettens Foranstaltning, vedkomme ikke det Offentlige, ej heller Udgifter, der foranlediges ved Stridt, som en Tredjemand foretager i sin Interesse.

§ 395.

Sigtedes Sigtede Skuldig, er han pligtig at erstatte det Offentlige de nødvendige Udgifter, som ere medgaaede til Sagens Behandling.

Har Undersøgelsen været rettet paa en anden Forbrydelse end den, eller paa andre Forbrydelser foruden den, for hvilken Tiltalte dømmes, er han ikke pligtig til at erstatte de derved foranledigede yderligere Omføjninger (jfr. dog § 397); kan en Sondring ikke ske, bestemmer Retten, om og hvor stort et Afdrag der bør gøres.